

Forord

Kære læser

Tak for at vælge denne roman af Lucinda Riley. Jeg er Lucindas søn, Harry Whittaker. Hvis du allerede kender mit navn, er det utvivlsomt fra *Atlas – Historien om Pa Salt*, afslutningen på min mors serie ”De syv søstre”, som jeg overtog ansvaret for efter hendes død i 2021.

Jeg vil gerne forklare, hvordan *Den sidste kærlighedssang* bliver udgivet i 2025, og for at gøre det, må jeg give jer en kort historie om min mors arbejde. Jeg håber, I vil bære over med mig.

Fra 1993 til 2000 skrev min mor otte romaner under navnet Lucinda Edmonds. Hendes karriere standsede tilsyneladende brat efter en bog med titlen *Seeing Double*. Den fiktive handling antydede, at der var et uægte barn i den britiske kongelige familie. Prinsesse Diana var for nylig afgået ved døden, og den efterfølgende uro omkring monarkiet gjorde boghandlerne bekymrede for, at projektet var for risikabelt. Bestillingerne på Lucindas bog blev derfor annullerede, og forlagene ophævede hendes kontrakt.

Mellem 2000 og 2008 skrev min mor tre bøger, hvoraf ingen blev udgivet. Men i 2010 fik hun et gennembrud. Hendes første bog som Lucinda Riley – *Orkideens hemmelighed* – ramte hylderne. Under dette nye navn blev hun en af verdens mest succesrige forfattere og har solgt 70 millioner bøger. Parallelt med at skrive sine nye romaner skrev min mor også tre af de ældre bøger om, som var udgivet i Edmonds-navnet. Det drejer sig om *Aria* (der blev til *Pigen fra Napoli*), *Not Quite an Angel* (der blev til *Engletræet*) og den tidligere nævnte *Seeing Double* (der blev til *Kærlighedsbrevet*). De tre uudgivne romaner er nu alle udgivet med stor succes.

Der er ingen tvivl om, at Lucinda altid har været en af verdens bedste historiefortællere, og hendes stemme er modnet naturligt over de sidste 30 år af hendes karriere. Hun arbejdede med omfattende omskrivninger af de tre bøger fra 1990’erne; ændrede plots, tilføjede karakterer og tilpassede sin stil. Nu har jeg så overtaget hendes rolle med at opfriske og opdatere teksten for at forvandle ’Edmonds-bøgerne’ til ’Riley-bøger’. Jeg gjorde det samme med *Den skjulte skønhed* i 2024.

Den sidste kærlighedssang blev oprindeligt udgivet i 1997 med titlen *Losing You*. Denne bog er noget særligt for mig på grund af de omgivelser, den foregår i. Mange læsere ved, at selvom min mor blev født i Lisburn, så har hun altid følt, at West Cork i Irland var hendes åndelige hjem. Kort efter min fødsel i starten af 1990’erne flyttede vi fra England til Clonakilty. De bedste minder, jeg har fra min barndom, er dybt forankrede i det uendeligt smukke kystlandskab – særligt de skjulte grotter på stranden i Inchydoney, hvor min mor fortalte historier om de frække, små alfer, der boede der. Efterfølgende ville vi gå ind på en af Clons hyggelige pubber og få varmen, mens vi håbede, at nogen ville finde violinen eller fløjten frem. Blandingen af områdets musik og myter sætter altid gang i min fantasi, og det er ikke uden grund, at Irland roser sig af at have fostret nogle af de allermest fremragende litterære hjerner.

Den sidste kærlighedssang er på mange måder en hyldest til West Cork. Uden at afsløre for meget af handlingen er det tydeligt, at Londons oplyste Carnaby Street blegner til sammenligning med Irlands vilde vestkyst og den (opdigtede) landsby Ballymore.

Sproget genkendes straks som Lucindas. På de følgende sider vil du opleve lidenskabelig kærlighed, tragisk tab og naturligvis en sønderknusende hemmelighed fra fortiden, der truer med at ødelægge fremtiden. I mit forord til *Den skjulte skønhed* i 2024 skrev jeg, at 'redigeringsprocessen har været udfordrende' på grund af bogens svære emner. Disse udfordringer har jeg ikke haft denne gang. Det har været en ubetinget dejlig oplevelse at arbejde med *Den sidste kærlighedssang*. Dog må jeg indrømme, at det har været langt sværere at overholde deadlines, da jeg lige er blevet far til tvillinger!

Til jer, der kender min mors romaner, så venter hun på jer som en gammel ven, der er klar til at trække jer med tilbage i tiden. Og til nye læsere; velkommen! Jeg er glad for, I har valgt at tilbringe tid sammen med Lucinda Riley.

Harry Whittaker, 2025

Prolog

London, juni 1986

Der lå altid daggamle aviser i fjernsynsstuen, men hun gad ikke læse nyhederne. Indimellem samlede hun dem dog sammen og arbejdede sig igennem krydsordene. Det jog kedsomheden på flugt. Hun tog de teplettede *The Sun* og *The Mirror* under armen og gik tilbage til sin celle. Den var heldigvis tom. Muriel var gået i bad.

Hun satte sig til rette på sin madras i køjesengen og tog den øverste avis i stakken. Mens hun ledte efter opgavesiderne, var der pludselig et velkendt ansigt, der stirrede på hende. Hun tvang sig selv til at ignorere det og bladrede videre.

Manden var stadig en kæmpe stjerne. Han havde opnået nærmest kultagtig status, fordi han var forsvundet for alle de år siden, så det var nærmest uundgåeligt at støde på hans billede ind imellem.

Hun forsøgte at fortrænge fortiden, fandt krydsogtværser og tog en kuglepen op af lommen på sin kedeldragt. Hun tyggede på enden og begyndte langsomt at udfylde felterne. Men hun kunne ikke holde koncentrationen.

Til sidst gav hun op, bladrede tilbage og begyndte at læse.

KOM HJEM, CON!

Det er i dag offentliggjort, at 60'er-sensationen The Fishermen vil genforenes på Wembley Stadion i London ved den kommende, totalt udsolgte Music For Life-koncert. Tidligere og nuværende stjerner har lovet at spille til støttekoncerten for Afrika, men dét, alle taler om er ... vil Con Daly dukke op? Som bekendt er The Fishermens forsanger ikke set offentligt i mere end et årti.

Hun lænede sig tilbage, stadig med den åbne avis i skødet. Hun havde lært at fortrænge sine følelser. Herinde var det den eneste måde at overleve på. Hun lå og stirrede op på en revne i loftet, der i hendes tid var vokset fra et par centimeter til godt 30. Et smil bredte sig på hendes ansigt.

Var det tilfredsstillelse, hun følte?

Nej, ikke rigtig.

Det var længe siden, hun var holdt op med at tro på skæbnen. Men det var noget af et lykketræf, at hun, hvis alt gik, som det skulle ved mødet med prøveløsladelsesnævnet om et par uger, ville blive løsladt fra fængslet lige inden The Fishermen skulle give deres historiske genforeningskoncert på Wembley.

Hen på aftenen blinkede lyset tre gange for at indikere, at det snart blev slukket, og hun gik over til håndvasken for at børste tænder. Hun stak hånden i lommen på sin badekåde og fiskede de fire piller op, som fængselsbetjenten havde givet hende, og lod dem falde ned i det rindende vand. Hun så på dem, mens de flød rundt i vasken og forsvandt ned i afløbet.

Da hun vendte sig om, stod Muriel og stirrede vantro på hende.

”Hvorfor fanden gjorde du det, skatter? Du får ikke flere. Du ved, hvordan de er.”

Hun klatrede tavst op i overkøjen.

”Det er okay, Muriel. Jeg har ikke brug for flere. Godnat.”

Få sekunder efter gik lyset ud.

Hun faldt normalt hurtigt til ro i en bedøvet og urolig form for søvn, men nu lå hun lysvågen.

Der ville gå et stykke tid, før den normale dosis var ude af hendes system, og hendes tanker blev klarere, men det måtte hun holde ud. Det var hun *nødt* til.

Hun tillod sin hjerne at gå på jagt i minderne. Tillod den at bringe vreden op til overfladen. Smerten ville give hende styrke og nære trangen til hævn.